

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n.
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень:
у віторок, четвер і суботу.

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

КРИМІНАЛІСТИКА І "ДЕМОКРАТИЧНИЙ РАЙ"

Коли хочеш писати огляд останніх найважливіших подій, що сталися в світі, то мусиш звертатися до телеграфічних доносів різних газетерських агентств, які своєю сіткою відкрили цілий світ. Ті доносення знов знаходяться на сторінках великих буржуазних газет, що виходять по два і три рази на день.

Взявши до рук таку газету і бігаєш по ній очима, вишукуючи щось важливого і цікавого для працюючої класи. Вишукуючи, а перед очима тобі сунується криміналістика. На першій сторінці — криміналістика, на другій — криміналістика, на третій, шостій — теж, на сьомій — церковні справи, на дев'ятій про футбол і бейсбол гейм.

ОСТАННІЙ З ПЕТЛЮРІВСЬКИХ МОГІКАНІВ.

Свого часу писався в "У.Р.В." про арештованого в Монреалі якогось агента Кемпбела, що дигурав як консул петлюрівського республіки та видавав людям паспорти неіснуючої "У.Н.Р.", натягаючи їх тим самим на долари.

ПІД ПОЛЬСЬКО-ШЛЯХЕТСЬКОЮ ВЛАДОЮ.

ПІД РОБІТНИЧО-СЕЛЯНСЬКОЮ ВЛАДОЮ.

Чуєш, батьку? --- Чую, сину!

Слова — "Чуєш, батьку?" — "Чую, сину!" — взяті з історичної повісті письменника В. Н. Гоголя, п. н. "Тарас Бульба". В тій повісті Гоголь з цілою силою свого таланту з'єднав боротьбу українського козацтва проти польської шляхти ще за часів гетьманства. І тоді, як і в останні революційні часи, були серед українського козацтва, а головним серед його старшини, зрадники, що йшли на угоду з польською шляхтою, що підписували з нею ганебні угоди, після яких польська шляхта відрубувала їм голови, настромлювала на палі та возила по ярмарках на показ, на ганьбу.

Повисні два образки взяті нами з харківського журналу "Знання". Перший символізує привязану до польсько-шляхетського стовпа Західну Україну, чи так би сказати сучасного Остапа; а другий символізує вільну Радянську Україну, в особі селянина-червоноармійця, сучасного Тараса Бульби.

червоними, свідомими масами пролетаріату. Та на це треба було аж п'ять літ. Школа тяжка, дуже тяжка, та наука ця не пішла марно. Працюючи маси хоч пізно, але прозріли.

І ЯКЖЕ ПАНАМ НЕ ЖАЛІТИ Й НЕ ПЛАКАТИ!

Відомий радянський фейлетоніст Остап Вишня, що містить свої фейлетони в харківських "Вістях", описує тепер Крим — його природу, вилі бавших багатів, князів, графів і царів. Описує той кримський рай, в якому колись раявали оті всі "високі" особи, що нині низькою впади та десь там в європейських та американських готельних мнють тарелі, згадуючи "часи минулих днів".

П'ята річниця ганьби.

Саме мінає рівно п'ять літ, як в історії українського народу Східної Галичини появилася нестерпа сторінка ганьби. Був це день 17 липня 1919 року, коли українська галицька армія покинула Галичину, віддала її цілу в руки польських панів і перейшла Збруч та поклучилася з Петлюрою.

Сьогодні мовчати, навіть слово не згадувати про своє "геройство", яке коштувало цілковитого загладу 100 тисяч українських робітників і селян, та затрачення цілої Галичини. Ці панки сьогодні або далі ведуть загуминкову політику по Віднях, Берлінах і Парижах, або в Америці робляться блазнями і бавляться в "Січі". Здалека держаться від "коханого-рідного краю", бо знають, що там їх так висікли-би, що памятали-б до гробової дошки.

Саме п'ять літ. Річниця сумна, ганебна. Це не річниця героїської боротьби, слави, подвигу, а річниця злочинних наслідків "патріотичної" політики в Галичині. В кожній війні бувають і вдачі і невдачі, бо війна, це азартова гра. Але в кожній війні головні провідники ті дбають, щоби вдержатися до кінця, щоби перемогти ворога. Війна після упадку Австрії в Галичині, була визвольною, оборонною військовою проти шляхетсько-польської навали. І тим святивши боротьбу, бо не вели її українські маси Галичини в грабіжницьких цілях, тільки своїми грудьми боролися кожної пади рідної-споконвічної землі перед захляним ворогом. І маси, той сирій матеріял війни, армія, розуміли цю святість, але — обдурвали себе, на жаль такими провідниками, які березли святість тільки власної кишені і ногами були обернені до Львова, а головою до панської Паризи.

З України Червоної Армії прогнала Петлюра і станула на границі Галичини. Радянський уряд запропонував галицьким міністрам дозволити перейти червоною війською через Галичину на поміч тодішній Радянській Угорщині і за це дав певну військову силу проти Польщі. Але у відповідь на це всі оті туполобі мішухи, Петлюршчики, Макухи, Бачинські, Левчицькі Кості і інші, — почали війну з Радянською Україною, себто утворили другий непотрібний фронт. І це ніби мав бути доказ антанті, що галицькі міністри — такі паланки, а не більшовики.

Урядові проголосити в Канаді "У.Н.Р." і видавати в її імені людям канадські паспорти. Тепер от якраз приїхали до Канади — який петлюрівський генерал і архієпископ Упаду (української православної автокефальної церкви). Та й в Вінніпегу по вулицях "спацирує" ще один випробуваний дипломат від З.У.Н.Р. Йому, середньому, від того "спацирування" аж коліна в середину обернулися, а "З.У.Н.Р." зійшлася кліном.

Цялковита нестача патронів велика перевага прекрасного збройного антагону польсько-го війська примусили галицьку армію перейти 17 липня 1919 року за Збруч на Україну, де Петлюршчики увійшов в спілку з Петлюрою та кинув армію проти українських селян і робітників по радянському боці. Тисячі-тисячі галицьких стрільців марно гинули на фронті в

боротьбі з рідними братами, а в той час Петлюра тихим запродував Галичину польським панам, а Петлюршчики цілу галицьку армію царсько-го генералови Денікінову, найбільшому катови українських селян, робітників і цілої України.

Волнице.